

ידי אחרים, ששמע שישראל מתנדב עולה, ואמר, מה שאמר זה עלי^א.

ומבואר, שדין זה, שאין מקבלים מהנוכרים לבדק הבית, אמור רק במקום שכוונתם היתה להקדש בדק הבית, אבל כשכוונתם היתה לגבוה, כגון שאמרו ערכי עלי, בממון שמביא, קונים כלי שרת.

והסיבה לכך, כי לא אמרו שאין מקבלים מהנוכרי לבדק הבית אלא כשזו כוונתו, אבל כשכוונתו של הנוכרי לגבוה, עושים בה אפילו דבר המסוים לבדק הבית.

ומהטעם הזה כשהביא הנוכרי נסכים עם קרבנו, ונשאר מהנסכים, דין המותר הזה כשאר מותר נסכים, שקונים בו כלי שרת, כי מאחר שכוונתו של הנוכרי היתה לגבוה, עושים בה אפילו דבר המסוים.

כן ביאר בעל תקלין חדתין, שכלי שרת הבאים ממותר נסכים וערכין, נחשבים דבר מסוים, והסיבה שמקבלים מהנוכרים, כי מדובר באופנים, שלא היתה כוונתם לבדק הבית אלא לגבוה.

אכן בעל קרבן העדה פירש, שמחמת הסברא הזו, שהיתה כוונתם לגבוה, יש להחשיב את כלי השרת הבאים מהממון כדבר שאינו מסוים, כי אין שמו של הנוכרי עליהם, שהרי כוונתו היתה לנסכים וערכין, והקדש קונה בממון כלי שרת.

ואם כן, דין זה שמקבלים מהנוכרי באופן הזה, מתיישב רק לסברת רבי יוחנן, האומר, שדבר שאין מסוים מקבלים מהם. אבל לדעת רבי שמעון בן לקיש, גם דבר שאינו מסוים אין מקבלים מהם.

והסיבה שגם לדעת רבי שמעון בן לקיש מקבלים מהם לכלי שרת, כי נאמר "לא לְכֶם וְלָנוּ לְבָנוֹת בֵּית לְאֱלֹהֵינוּ", ללמד, שרק לצורך הבנין אין מקבלים מהם, אבל לצורך כלי שרת, מקבלים מהם.

ולדברי רבי חלקיה אמר רבי סימון, מאחר שנאמר "וְלְכֶם אֵין תְּלַק וְצִדְקָה וְזִכְרוֹן בִּירוּשָׁלַם", לא רק לצורך בנין הבית אין מקבלים מהנוכרים, אלא אף לצורך בנין ירושלים, ובכלל זה לאמת המים, ולחומת העיר ומגדלותיה.

^א וגרסת הגר"א, שישראל שמע שנוכרי אומר הרי עלי עולה, ואמר הישראל, מה שאמר זה עלי.